Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 324 679 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. TERMONIA**
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Op 24 februari 2025 wordt de verzoekende partij naar Roemenië gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werpt de Raad op dat uit informatie van de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 24 februari 2025 naar Roemenië werd gerepatrieerd. Ter terechtzitting wordt deze informatie door de verzoekende partij niet betwist.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ten dezen blijkt dat de verzoekende partij op 24 februari 2025 gerepatrieerd werd naar haar land van herkomst.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavig beroep, daar uit de repatriëring van de verzoekende partij volgt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en bijgevolg uit het rechtsverkeer is verdwenen, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het niet de vrije keuze van de verzoekende partij was om te vertrekken, dat de bestreden beslissing nadelige gevolgen kan hebben indien zij wenst terug te keren naar België, dat het een gedwongen repatriëring betreft en het naleven van de rechten voortvloeiend uit de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet gegarandeerd is.

Door vaagweg te betogen dat de bestreden beslissing nadelige gevolgen kan hebben indien zij wenst terug te keren naar België, zonder toe te lichten welke deze nadelige gevolgen zouden kunnen zijn, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk welk (niet-hypothetisch) belang zij nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ook waar zij stelt dat het een gedwongen repatriëring betreft en het naleven van de rechten voortvloeiend uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet gegarandeerd is, beperkt zij zich tot een vaag, niet onderbouwd betoog, waardoor zij aldus geenszins aannemelijk maakt dat niettegenstaande de bestreden beslissing ten uitvoer werd gelegd, haar belang behouden blijft. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM, in het verzoekschrift betoogt dat zij op dit moment samenwoont met haar vriendin L.D. in Sint-Truiden en dat ook haar moeder in Sint-Truiden woont, dat zij buiten deze twee personen geen enkele andere vorm van gezinsleven heeft, dat ook haar sociale leven zich in België afspeelt en zij geen enkele referentiepersoon heeft in Roemenië en dat zij ook financieel afhankelijk is van deze twee personen. Zij wijst op de rechtspraak

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waaruit blijkt dat personen die niet tot het kerngezin behoren wel degelijk onder artikel 8 van het EVRM kunnen vallen als er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen onderzoek heeft gevoerd naar de bijkomende elementen van afhankelijkheid die bestaan tussen haar en haar vriendin en haar moeder, terwijl deze elementen wel degelijk dienen onderzocht te worden, dat in de bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat zij onvoldoende graad van gezinsleven met haar moeder en vriendin aantoont, maar er betreffende de bijkomende elementen van afhankelijkheid niets te lezen valt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:
"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verwerende partij is overgegaan tot een onderzoek en dat in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gemotiveerd als volgt:

"*Dhr. C. (…) werd op 14.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd geïnformeerd over zijn administratieve situatie.*
(…)
Hij beweert samen te wonen met D.L. (…) te Sint-Truiden. Zij zou de Belgische en Roemeense nationaliteit bezitten. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk
Hij zou een moeder hebben in België nl. C.M. (…), woonachtig te Sint-Truiden. Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn moeder.
Betrokkene geeft aan geen redenen te hebben om niet te kunnen terugkeren naar Roemenië."

De verzoekende partij wijst op een gezinsleven in België met haar partner en met haar moeder. Uit de bovenvermelde motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven onvoldoende aangetoond acht.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken, zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Betreffende haar (vermeende) vriendin betoogt de verzoekende partij dat zij in België met haar samenwoonde en dat zij van haar financieel afhankelijk is, dat zij enkel met haar vriendin en haar moeder een gezinsleven heeft, dat haar sociale leven zich in België afspeelt en zij geen enkele referentiepersoon heeft in Roemenië. Zij meent dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar en niet heeft gemotiveerd over de bijkomende elementen van afhankelijkheid die bestaan tussen haar en haar vriendin.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar vermeende vriendin D.L., zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij in België samenwoonde met haar vriendin D.L., dat D.L. haar vriendin is waarmee zij een gezinsleven onderhoudt en dat zij financieel afhankelijk is van D.L., doch hiervan geen stavingstukken voorlegt.. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar (vermeende) partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar (vermeende) partner kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden.

Ook met de stelling dat zij behalve haar vriendin en haar moeder geen enkele andere vorm van gezinsleven heeft, dat ook haar sociale leven zich in België afspeelt en zij geen enkele referentiepersoon heeft in Roemenië, wat overigens loutere beweringen betreffen, toont de verzoekende partij geenszins aan afhankelijk te zijn van/een effectief gezinsleven te hebben met haar (vermeende) vriendin.

Nu de verzoekende partij geen concrete elementen aanhaalt, noch minder hiervan stavingstukken voorlegt, die wijzen op effectief beleefde banden of een afhankelijkheid van haar (vermeende) partner, toont zij niet aan welke bijzondere elementen van afhankelijkheid de verwerende partij veronachtzaamd heeft of waarnaar zij een (uitgebreider) onderzoek had moeten leveren of (uitgebreider) had moeten motiveren.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar (vermeende) partner D.L. in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar (vermeende) partner, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Daar er geen beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk wordt gemaakt, diende dit niet in overweging te worden genomen en diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Echter blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van haar voorgehouden gezinsleven met haar (vermeende) partner, en aldus de hypothese dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in ogenschouw heeft genomen, doch heeft geoordeeld:

"*Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.*"

Door louter te betogen dat er sprake is van een gezinsleven met haar partner, dat zij financieel afhankelijk is van haar, dat zij samenwonen, alsook dat zij behalve haar vriendin en haar moeder geen enkele andere vorm van gezinsleven heeft, dat ook haar sociale leven zich in België afspeelt en zij geen enkele referentiepersoon heeft in Roemenië, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven.

Betreffende het voorgehouden gezinsleven met haar moeder in België, betoogt de verzoekende partij dat zij behalve haar vriendin en haar moeder, geen enkele andere vorm van gezinsleven heeft, dat ook haar sociale leven zich in België afspeelt en zij geen enkele referentiepersoon heeft in Roemenië, dat zij ook financieel afhankelijk is van haar moeder, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen onderzoek heeft gevoerd naar de bijkomende elementen van afhankelijkheid die bestaan tussen haar en haar moeder, dat in de bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat zij onvoldoende graad van gezinsleven met haar moeder aantoont, maar er betreffende de bijkomende elementen van afhankelijkheid niets te lezen valt.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar moeder, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid van haar ten aanzien van haar moeder die in België woont, doch hiervan geen stavingstukken voorlegt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar partner.

Ook met de stelling dat zij behalve haar vriendin en haar moeder geen enkele andere vorm van gezinsleven heeft, dat ook haar sociale leven zich in België afspeelt en zij geen enkele referentiepersoon heeft in Roemenië, wat overigens loutere beweringen betreffen, toont de verzoekende partij geenszins aan afhankelijk te zijn van haar moeder.

Nu de verzoekende partij geen concrete elementen aanhaalt, noch minder hiervan stavingstukken voorlegt, die wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder, toont zij niet aan welke bijzondere elementen van afhankelijkheid de verwerende partij veronachtzaamd heeft of waarnaar zij een (uitgebreider) onderzoek had moeten leveren of (uitgebreider) had moeten motiveren.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Door louter gewag te maken van de aanwezigheid van haar moeder op het Belgische grondgebied, maakt de verzoekende partij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Daar er geen beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk wordt gemaakt, diende dit niet in overweging te worden genomen en diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien uit het boven gestelde blijkt dat, omwille van de repatriëring van de verzoekende partij, de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en uit het rechtsverkeer is verdwenen en dat een

schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dient er vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang aantoont bij het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijfentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER